

Skärtorsdagsandakt med Solveig Högberg i S:t Peters kyrka 2024-03-28

Matt 26:17-30

De hade nu varit på väg länge, helt överlåtna till sin ledare! Varifrån de kom visste de, men vart de var på väg hade de ingen aning om, vart skulle deras ledare föra dem? Den ledare som en gång, för tre år sedan, hade kallat dem att följa med honom och de lämnade allt; hem, familj och arbetslivet bakom sig.

Du vet att det är Jesus som är den ledare som undre tre år varit på vandring tillsammans med sina tolv lärjungar, men också många andra hade följt honom, inte minst ett antal kvinnor.

De hade fått vara med om mycket, de hade verkligen fått leva ett intensivt och mångskiftande liv.

Jesus hade försökt att undervisa både lärjungarna och dem som de mötte om att han var den som de så hett längtat efter.

Genom århundradena hade man läst lagen och profeterna, (vårt gamla testamente) man visste att en befriare hade utlovats, man visste att det skulle komma en tid då Gud skulle ingripa med makt och upprätta sitt välde över Israel.

Men man hade gjort en missbedömning, man hade feltolkat budskapen man tagit del av.

Förväntningarna hade naturligtvis sett olika ut över tid och på Jesu tid väntade människorna på en messiansk krigarkung som skulle befria dem från den romerska ockupationsmakten.

Nu hade de fått tecken på att tiden av väntan snart skulle vara slut. Jesus hade sagt att den efterlängta tiden redan grytt och han såg fram mot det kommande fullbordandet av Guds rike, inte genom en krigarkung som skulle befria landet, men genom en befriande fridsfurste som skulle befria människor.

Vägen fram till detta handlade inte nu längre om att gå med Jesus från stad till stad, från det ena mötet och undret till nästa.

Nu handlar det om en inre resa. Jesus uppmanar dem som lyssnar till honom att omvända sig från synd och få förlåtelse.

Att erkänna att Jesus är Herre skulle forma den nya tiden.

När lärjungarna verkligen börjat ana vem Jesus var, försökte han undervisa dem om att han måste dö. Detta var sannerligen svår att förstå.

Nu var han äntligen här, han som man längtat efter och sett fram mot att han skulle komma, då säger han att han ska överge dem.

Detta går inte ihop!

Men mitt i förvirringen är det viktigt för dem att ha någonting att hålla fast vid.

Påskan närmar sig och naturligtvis skulle man äta den traditionella påskmåltiden tillsammans.

Och som vanligt när Jesus tar tag i något så gör han något helt nytt av det.

Lärjungar får ganska dråpliga instruktioner om hur de ska gå till väga.

Gå bara in i staden så löser det sig!

Lärjungarna visste precis hur denna måltid skulle ordnas.

Det var en måltid som man åt varje år vid påsktid.

En påminnelse om hur Israels folk, för ungefär 1 600 år sedan, hade befriats från slaveriet i Egypten och det fanns noggranna instruktioner kring den måltiden.

Uttåget hade då gått så snabbt att man inte hann jäsa brödet. Därför kallas högtiden ibland ”Det osyrade brödets högtid”.

Men vid de följande påskarna så kompenserade Israels folk verkligen den enkelheten.

Den första kvällen under högtiden, alltså den som vi läste om, firar man i familjen den frihet Gud ger sitt folk.

Nu använder sig Jesus av den traditionella måltidsritualen, som brukar vara fyra timmar lång, som ett hjälpmedel för att lärjungarna skulle förstå stundens hela vidd.

Måltiden är en upprepning av hur judarna befriades från slaveriet i Egypten.

Denna rituella måltiden innehåller bland annat drickandet av fyra bägare rött vin.

Varje bägare, varje köttbit, varje bitter ört, vart bröd har sin betydelse och påminner om det som varit.

Nu befinner vi oss alltså där tillsammans med Jesus och lärjungarna vid deras traditionella påskmåltid. Men som jag redan antytt så tar Jesus tag i det högst vanliga och gör något nytt av det.

Som evangelisten Matteus så tydligt berättar så sätts detta handlande i samband med Jesu instiftande av nattvarden.

Den tredje bägaren, i påskmåltiden, kallades välsignelsens bägare.

Paulus, som den sanna juden han var och den sanna lärjunge som han blivit, kunde senare säga ”Välsignelsens bägare som vi välsignar, ger oss gemenskap med Kristi blod” 1 Kor 10:16 och på det sättet knöt han samman

historien (uttåget ur Egypten), med Jesus instiftande av nattvarden och med oss som nu får ta emot välsignelsens bägares nya innehåll; Kristi blod.

Så följde måltidens alla vanliga delar men samtidigt var den helt annorlunda. Jesus börjar tala om att en av dem ska förråda honom.

Konsekvenserna av detta känner vi till, Jesus förråddes och dömdes till döden. Om det handlar Långfredagens gudstjänst.

Så fortsätter Seder måltiden, Jesus ber tackbönen, dricker den fjärde bägaren som åtföljs av en bön ”sänd din vrede över de länder som föraktar dig” och hela gemenskapen avslutas med att man sjunger lovsången för att sedan gå mot Getsemane.

I Getsemane kommer Jesus att utbrista ”Låt denna bägare gå ifrån mig” innan han underkastar sig den väntande prövningen/vreden. Den fjärde bägaren som alltså var vredens bägare.

Det är som om han säger till oss ”Jag är påskalammet som är utgivet för er, Guds vrede kommer att utgjas över mig, för att ni ska bli verkligt fria”.

Detta är inte bara historiska fakta, även om det är fantastiskt att kunna se hur allt hänger ihop.

Men detta betyder också något för oss och vår framtid.

Vi bär alla på en historia, från vårt egna liv eller från ännu tidigare tider. Vi är formade av det vi bär med oss.

Men som jag sa tidigare; när Jesus tar tag i något gammalt vill han göra något nytt av det. Det gamla kan få en ny betydelse men det kan också ge oss möjlighet att få en ny livsinriktning.

Idag får vi minnas vad Jesus gjort.

Men vi får också verkligen ta emot honom själv i våra liv genom bröd och vin och gå vidare. Bottnade i det som varit, både i våra egna liv och i vår gemensamma erfarenhet

Kanske med en korrigerad livsinriktning.

Visst är det fantastiskt; vi får komma sådana vi är, oavsett vad vi bär med oss. Jesus tar emot oss och vill hjälpa oss att se med tacksamhet på det goda vi bär med oss, med ömhet och förlåtelse på det vi ångrar och ge oss kraft att tillsammans med honom fortsätta vår livsvandring.

